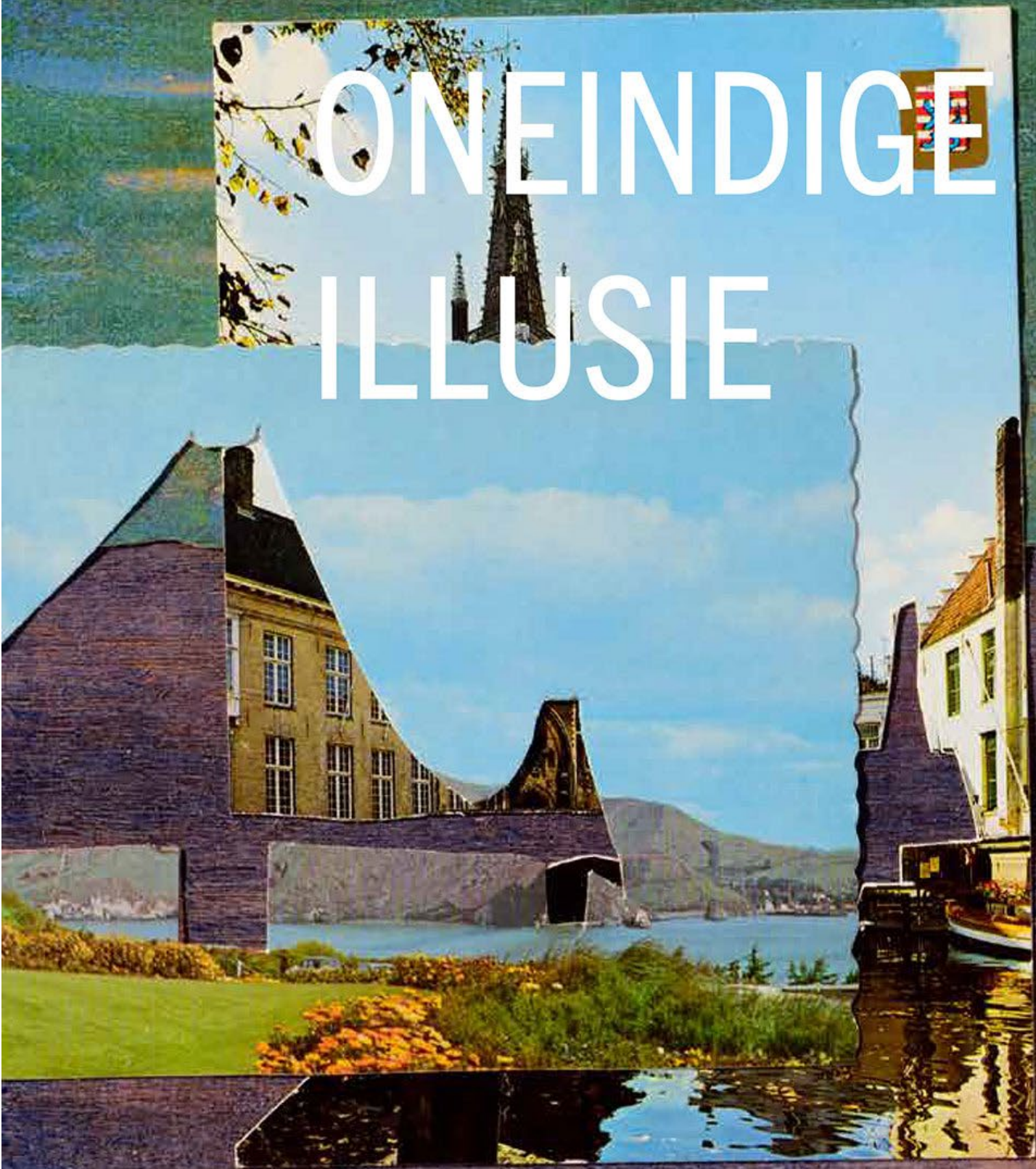

Constance van Duinen

ONEINDIGE ILLUSIE

Constance van Duinen

ONEINDIGE ILLUSIE

Bijwoord: Agnes Schreiner

Uitgeverij Duizend & Een

de pen, de tekst-
e over de zaken
roject afhouden
n het werk dat in

kingen van
n delen in het
ze de eerste
en. Elke opmer-
et thema voor
eze *Constances*
col cut en paste;
sche rolschilde-
e; horizonten
r; minitheat-
ang Goethes
bewegend sil-
ur. Van Duinen
an haar atelier-
boekverhalen.
een van de inge-
hoofdthema van
een die op, in en
is, wordt als het
, met name de

mogelijkheid tot uitbaten van wat hij of
zij te berde bracht, ontnomen.

Het subject is altijd uit op de hoofd-
zaak. Het accepteert niet dat het tot bij-
zaak wordt gedegradeerd. In die zin is
het dagboekproject van Van Duinen net
zo gevaarlijk als dat van Sophie Calle of
'fataal', zoals Jean Baudrillard Calles
aanpak heeft genoemd. Calle heeft een
werkstrategie waarbij ze gevaarlijk dicht
bij de subjecten komt. Ze ontnemt hen
hun bestaan door in hun sporen te tre-
den en legt de afwezigheid vast van het
gevolgde subject dat – op het moment
dat zij met haar camera ter plekke komt
– letterlijk en figuurlijk is verdwenen. Ze
fotografeert het object dat het betreffende
subject achter zich heeft gelaten. Zo heeft
Calle dus net als Van Duinen het oog op
bijzaken door de hoofdzaak weg te nemen.
En wordt de bijzaak het object. Het pure
object.

De samenvoeging tot een dagboek-
verhaal van Van Duinen heeft dezelfde
weg gevolgd als het maakproces van de

Constances. Op de dagaanduiding als dra-
ger heeft Van Duinen zinnen die gaan over
wat de maakster ziet en opvalt, samen-
gevoegd met zinnen die beschrijven hoe
zete werk gaat, hoe ze van het werk – door
wie of wat ook – wordt afgehouden. Ook
hier leidt de samenstelling van zinnen
niet tot een platte gestileerde tekst. De
zinnen moeten het onderling maar zien
uit te maken hoe ze verhalen over het
verdwijnen van het subject en getuige zijn
van het verschijnen van het autonome
werk. Want niet alleen de voorvallen, ook
de atelierbezoekers, de leveranciers van
het hout en de foto's worden een bijkom-
stigheid. De maakster zelf weet net zo
goed dat ze door het werk wordt geleefd.

Zowel voor de zevenendertig *Constances*
als voor de vijftientig *Van Duinens*
geldt dat de eeuwige illusie van het sub-
ject plaatsmaakt voor de oneindige illusie
van het object.

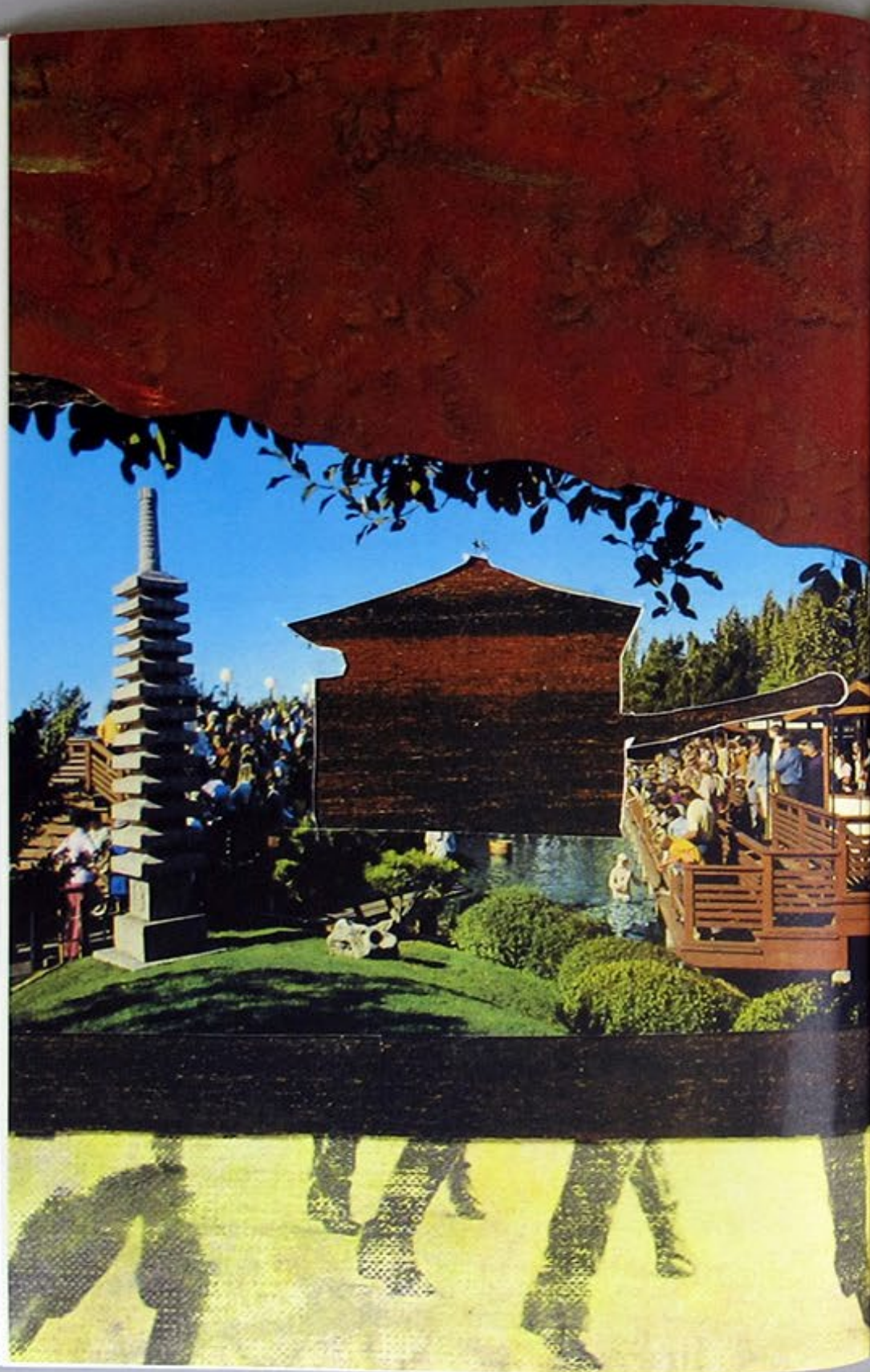
A.S. 11-10-2019

5 januari 2019

Een volgende stap is de keuze van de juiste ondergrond en achtergrond, wat nog niet direct duidelijk is. Eerst leg ik de samenvoegingen op een groot vel wit papier. Het wit maakt de samenvoegingen nogal uniform en gladjes en dat gebeurt ook met effen gekleurd papier. Dit geeft niet de uitstraling waar ik naar zoek. Liever leg ik ze op stukken gekleurd fineer die ik voorhanden heb. Op deze resten uit een eerder project komen ze meer tot leven. De natuurlijke structuur van het fineer en de kleurige beschildering blijken moeiteloos onderdeel te worden van de samenvoegingen. Ze worden belangrijk als drager en als achtergrond. Zo completeren ze een uniek geheel waar ik me in kan vinden. Iemand vroeg mij of je deze manier van uitknippen en samenvoegen ook als beeldbewerking met behulp van de computer kunt doen. Ik denk van niet. Je zult het knullige, gekunstelde knippen missen, de ingreep in het karton waardoor de opstaande randjes ontstaan, het fijne reliëf. En eveneens is het gestapelde van de kaarten en de ondergrond moeilijk over te dragen in een tweedimensionale afbeelding. Dat geldt dus ook voor de fotografie. Maar misschien dat het wel zou kunnen met een 3D-printer. Echter, dan moet er wel eerst een proto-

type vervaardigd worden. Een computer kan dit procedé wel imiteren maar nog niet zelf bedenken.

19 juni 2019

Woorden als fantoombeeld, herkenningssmiser, mis-zien, contrast-illusie horen bij fenomenen als nabebeld en gezichtsbedrog. Het zien schijnt zich in andere hersendelen af te spelen dan het weten. Schilders weten als geen ander het oog te bespelen. Als kijker besef je dan wel hoe je in het ootje genomen wordt. Op mijn beurt besef ik dat mijn kijkers behoorlijk wat tijd nodig hebben om te weten wat ze zien en dan nog ...
Fijn dat ze niet direct uitgekeken zijn op de werken, nog fijner dat ze niet direct kunnen kiezen welke ze willen hebben.

Ansichtkaarten zijn geënceneerd en het onderwerp doet er in feite niet toe. Het onderwerp is slechts van belang als de aanzet tot een mentale reis, die voor alle kaarten het meest wezenlijke is.

Mijn knipwerk heeft de hoofdzaken uit de kaarten weggehaald, de ankerplaatsen van de herinneringen die toch al niet de mijne waren. Ik heb daarmee met andere woorden de mentale reis naar die 'andere wereld' goeddeels geblokkeerd en vervangen door een speurtocht in een onbekend en onbetreden landschap.

CvD